

4. Дистанційна торгівля лікарськими засобами: позиція Миколаївської обласної фармацевтичної асоціації «ФармРада» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.apteka.ua/article/250806>

5. Про затвердження Ліцензійних умов провадження господарської діяльності з виробництва лікарських засобів, оптової, роздрібної торгівлі лікарськими засобами: наказ МОЗ України від 31.10.2011 № 723 // Офіційний вісник України. – 2011. - № 99. - Ст. 3650.

6. Про ліцензування певних видів господарської діяльності: Закон України від 1 червня 2000 р. № 1775-III // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2000. - № 36. - Ст. 299.

7. Толочко В. М. Статус інтернет-аптек у чинному законодавстві України / В. М. Толочко, Ю. П. Медведєва // Управління, економіка та забезпечення якості в фармації. - 2009. - № 1. - С. 30-33. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Uezyaf_2009_1_7.pdf

8.[Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.facebook.com/dls.gov.ua/posts/972514926098892:0>

УДК 347.463 (043.2)

Козирєва В. П., к.ю.н., доцент

Бабенко О. Ю., студентка,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ДОГОВОРІВ ПЕРЕВЕЗЕННЯ ВАНТАЖІВ, ПАСАЖИРІВ І БАГАЖУ ПОВІТРЯНИМ ТРАНСПОРТОМ

Державна політика становлення та розвитку транспортного комплексу України передбачає забезпечення повного та якісного задоволення потреб населення і суспільного виробництва у перевезеннях, створення умов для розвитку господарської діяльності транспортних підприємств та входження транспортного комплексу України до Європейської і світової транспортної системи.

Договір повітряного перевезення – це угода щодо транспортування товарів повітряним транспортом, у тому числі період, коли товари перебувають під контролем повітряного перевізника. Правом на здійснення господарської і комерційної діяльності в галузі авіації може володіти кожна юридична або фізична особа, яка займається експлуатацією, технічним обслуговуванням, ремонтом, виробництвом, розробленням та іншою діяльністю у сфері авіаційної техніки й одержала ліцензію. Повітряні перевезення виконують на підставі договору. Кожний договір повітряного перевезення та його умови засвідчуються документом на перевезення, виданим авіаційним підприємством або уповноваженими ним організаціями чи особами (агентами).

Договір перевезення належить до двосторонніх договорів, адже його зміст складають права і обов'язки сторін. Однією із сторін будь-якого договору повітряного перевезення є повітряний перевізник. Договір перевезення повітряним транспортом може бути як реальним так і консенсуальним. Зокрема, договір перевезення пасажирів і багажу є за своїм характером консенсуальним. Що стосується перевезення вантажу, то зі змісту ст. 909 ЦК, випливає, що обов'язок у перевізника доставити вантаж виникає лише після його прийняття. Тобто, цей договір є реальним.

Договір перевезення повітряним транспортом є формальним договором, оскільки він укладається в письмовій формі з дотриманням усіх встановлених законодавством обов'язкових реквізитів. Вимога щодо форми вважається дотриманою, якщо дотримана форма документа на перевезення, який опосередковує і підтверджує укладення даного виду договору. Так, відповідно до ч. 1 ст. 60 ПК, кожний договір повітряного перевезення та його умови посвідчуються документом на перевезення, який видається авіаційним підприємством або уповноваженими ним організаціями чи особами (агентами). Такими документами, зокрема, є авіаквиток (при перевезенні пасажирів), багажна квитанція (при перевезенні багажу), вантажна накладна (при перевезенні вантажу).

Діяльність користувачів повітряного простору України регулюється Повітряним кодексом України, Правилами повітряних перевезень пасажирів і багажу та іншими нормативними актами.

Таким чином, договір перевезення повітряним транспортом є двостороннім договором про надання послуг, однією із сторін якого є повітряний перевізник, а іншою - пасажир або відправник, може бути як реальним, так і консенсуальним, є формальним, оплатним і публічним договором. На практиці існує чимало питань, пов'язаних з перевезенням пасажирів і багажу, які вимагають подальшого наукового дослідження і законодавчого врегулювання.

Література

1. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18, № 19-20, № 21-22. – Ст. 144.
2. Повітряний кодекс України від 4 березня 1993 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – 25. – Ст. 274.
3. Конвенція щодо уніфікації деяких правил, що стосуються міжнародних повітряних перевезень, які здійснюються особою іншою, ніж договірний перевізник (Гвадалахарська конвенція) від 18.09.1961 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.rada.gov.ua.
4. Конвенція про уніфікацію деяких правил міжнародних повітряних перевезень (Монреальська конвенція) від 28.05.1999 р. / Закон України «Про приєднання

України до Конвенції про уніфікацію деяких правил міжнародних повітряних перевезень» // Відомості Верховної Ради України. – 2009. – № 15. – Ст. 201.

5. Оніщенко О. В. Договір перевезення повітряним транспортом: деякі цивільно-правові аспекти / О. В. Оніщенко // Наукові праці Національного авіаційного університету. Серія: Юридичний вісник «Повітряне і космічне право» Зб. наук. пр. – К.: НАУ, 2009. – № 4 (13). – С. 49-50.

УДК 346.93 (043.2)

Козирєва В. П., к.ю.н., доцент,
Лішневський Є. І., студент,

Національний авіаційний університет, м.Київ, Україна

ПРАВОВИЙ СТАТУС ТРЕТІХ ОСІБ В ГОСПОДАРСЬКОМУ СУДОЧИНСТВІ

У судовому процесі участь третіх осіб зумовлена багатосуб'єктністю матеріальних правовідносин та необхідністю участі у справі різних суб'єктів із метою захисту їх прав та законних інтересів. Процесуальною формою такої участі буде вступ у процес третьої особи [3, с. 98].

Інститут третіх осіб в господарському процесі виділяє наступні їх види: третіх осіб, які заявляють самостійні вимоги на предмет спору (ст. 26 ГПК України) і які не заявляють самостійних вимог на предмет спору (ст. 27 ГПК України).

Згідно з положеннями статті 26 ГПК України, треті особи, які заявляють самостійні вимоги - це можливі суб'єкти спірних матеріальних правовідносин, які вступають у справу до вже розпочатого судового процесу з метою захисту своїх суб'єктивних прав та охоронюваних законом інтересів.

Щодо самостійності вимог третьої особи, то вона означає наявність в неї зацікавленості в розв'язанні спору, яка виключає задоволення вимог Позивача та Відповідача. Вимоги третьої особи за змістом можуть мати окремі як предмет, так і підстави позову, які відрізняються від первинного позову [1].

Відповідно до п. 1.5. Постанови Пленуму Вищого господарського суду України від 26 грудня 2011 року № 18 «Про деякі питання практики застосування Господарського процесуального кодексу України судами першої інстанції», в разі прийняття заяви третьої особи розгляд справи, а відтак і перебіг строку вирішення спору починається спочатку - від дати винесення відповідної ухвали [2].

Що стосується третіх осіб, які не заявляють самостійних вимог на предмет спору, то дана категорія суб'єктів господарського процесу